

imod. Det er jo først og fremmest en Skat paa Folks Forfængelighed, hvilket jeg langt hellere vil være med til at beskattede end Folks Nydelsesmidler. Men en anden Sag er det jo, hvad Forfængelighed er værd som Skatteobjekt. Det turde maaske være et Spørgsmaal, om den er saa forfærdelig meget værd. Man møder ganske vist Forfængeligheden overalt paa Gader og Stræder i Form af Juveler paa Bryst og Fingre; om den skjuler sig andre Steder, turde være tvivlsomt, thi Forfængeligheden viser sig som Regel aabenlyst. Det er imidlertid ikke al Forfængelighed, der er velhavende, og det er i Virkeligheden kun den velhavende Forfængelighed, den højtærede Minister har et godt Øje til. Man vil derfor forstaa, at jeg for mit Vedkommende, naar jeg skal tage Stilling til de indirekte Skattelove, som her er foreslaaede, anser den Skat, som den højtærede Minister saa træffende har døbt Juvelskatten, for at være, om jeg saa maa sige, Juvelen i hele det Kompleks af indirekte Skattelove, der her er foreslaaet. Men for øvrigt har jo samtlige disse Lovforslag forskellige Egenskaber, som jeg synes maa virke forsonende for alle Parter. Man har taget Hensyn til Ønsker og Krav fra anden Side, idet man ved disse Lovforslag har kombineret de to Systemer, direkte og indirekte Skat. Først og fremmest har man ved i samtlige Lovforslags Titler at indsatte Ordet midlertidig vist, at det er en midlertidig Beskatning, og det forekommer mig derfor mærkværdigt, at man kan reagere saa stærkt imod den, som særlig det sidste Medlem, der havde Ordet, gjorde. Det forekommer mig, at der ikke er nogen særlig Grund dertil. Vi er jo underkastede Nødvendighedens Lov. Der er jo ingen, der med særlig Glæde paa lægger Befolkningen store og nye Skatter; men ingen kan være blind for, at det er nødvendigt at skaffe Staten forøgede Indtægter i Øjeblikket. Og det er ogsaa karakteristisk, at den stærke Kritik, der er fremkommet fra forskellig Side, har været fuldkommen negativ. Man har aldrig været i Stand til fra anden Side at paavise andre Skatteobjekter. Der er endvidere den Ejendommelighed ved den Kritik, der er fremkommet, at man kæmper imod, saa længe det overhovedet er muligt, men naar et Lovforslag eller en Foranstaltning først er gennemført, peger man paa Regeringen og siger: De Herrer kommer for sent. Dette gælder ikke alene de Foranstaltninger, der ved-

tages af Lovgivningsmagten, men alle de Foranstaltninger, der ordnes rent administrativt af Regeringen. Den ene Gang efter den anden hører man Raabet: for sent, og naar ærede Medlemmer nu har haft Ordet paa det konservative Folkepartis Vegne, er det atter Ordet: for sent, der lyder. Men samtidig rejser man, naar Regeringen foreslaar Foranstaltninger, en meget stærk Kritik mod dem. Jeg maa sige, at jeg ikke forstaa Logikken i det Standpunkt, de Herrer indtager.

Heller ikke jeg skal komme ind paa at omtale de enkelte Lovforslag. Jeg undlader det af to Grunde, for det første fordi den højtærede Minister ved Fremsettelsen af Lovforslagene har gjort Rede for de mere betydende Enkeltheder deri, men dernæst ogsaa, fordi jeg anser denne første Behandling — og jeg har det Indtryk, at de Medlemmer, der hidtil har haft Ordet, har næret samme Anskuelse — for at være, skal vi sige, en taktisk Opmarch af de forskellige Partier, førend Sagen havner i et Udvalg. Der vil senere blive Lejlighed til indenfor Udvalget at gøre sine Bemærkninger angaaende Enkelthederne, og det forbeholder jeg mig selvfølgelig ogsaa. Jeg skal kun paa mit Partis Vegne tilsige vor ubetingede Støtte af Lovforslagene. Jeg ønsker dem en blid Skæbne og en hurtig Gang gennem Rigsdagen. Og jeg gør det netop, som den højtærede Finansminister sagde, af Hensyn til Landets Tarv og af Hensyn til de handlende, der for Øjeblikket lever under utrygge Forhold. I øvrigt skal jeg afholde mig fra yderligere polemiske Bemærkninger, skønt der havde været rig Anledning dertil. Muligvis vil den højtærede Finansminister dog svare paa et senere Tidspunkt. Naar det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) siger, at de direkte Skatter vil føles som uretfærdige af Befolkningen, dersom man bliver ved med dem, tror jeg ikke, at det er rigtigt. Den har tværtimod den Opfattelse, at de direkte Skatter er den Beskatningsform, der tjener den almindelige Befolkning bedst, og den Anskuelse er saa udbredt, at den ikke røkes selv under de nuværende Forhold. Det ærede Medlem ironiserede dernæst lidt over, at man nu maa ændre Opfattelsen, og man nu skulde til at foreslaa indirekte Skatter, og sagde, at Nøden lærer nogen Kone at spinde. Overfor dette har jeg allerede hævdet, at de her foreliggende Skatter er fremgaaet af en politisk Nødvendighed, de betegner ikke nogen Kursvingning fra det Standpunkt, vi hidtil har